

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 2.401,10 zł

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki W. B. kwotę 2.401,10 zł (dwa tysiące czterysta jeden złotych 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1776,60 zł od dnia 17 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.006,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka W. B. domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 1 776,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podała, że w dniu 3 marca 2017 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uległ uszkodzeniu jej pojazd marki F. (...) kierowany w tym dniu przez A. B., który wraz z pasażerem D. B. doznał obrażeń ciała. W celu zapewnienia mobilności swojej rodziny powódka zmuszona była wynająć pojazd zastępczy w firmie (...) sp. z o.o. Sp. k. od 6 do 15 marca 2017 r., zaś roszczenie dotyczące wynajmu pojazdu zastępczego zgłosiła pozwanej 4 marca 2017 r. Powódka wskazała, że pozwana odmówiła zapłaty należności za wynajmowany pojazd z uwagi na niepotwierdzenie przez sprawcę wypadku okoliczności zdarzenia i nieudowodnienia jego winy. Wobec powyższego, powódka otrzymała wezwanie do zapłaty faktury za najem pojazdu na kwotę 1 776,60 zł, której pozwana, mimo próby polubownego zakończenia sprawy, nie uregulowała.

(...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie strony pozwanej powódka nie wykazała okoliczności faktycznych uzasadniających przyjęcie, że do kolizji doszło na skutek bezprawnego i zawinionego zachowania się drugiego uczestnika zdarzenia. Podała, że z poczynionych przez nią ustaleń w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że ubezpieczony nie pamięta okoliczności wypadku, zaś jego nagła utrata świadomości nie może stanowić o winie za spowodowanie wypadku - zgodnie z art. 425§1 k.c.

Pismem z dnia 13 grudnia 2017 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 624,50 zł, wskazując, że w sprawie z powództwa firmy (...) sp. z o.o. Sp. k. został wydany przeciwko niej nakaz zapłaty obejmujący kwotę za najem

pojazdu zastępczego oraz koszty procesu w wysokości 624,50 zł. Jednocześnie powódka ograniczyła powództwo co do żądanych odsetek wskazując, że domaga się ich zapłaty od dnia 17 kwietnia 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 marca 2017 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której uszkodzeniu uległ pojazd powódki marki F. (...) nr rej. (...) oraz pojazd marki C. nr rej. (...), którego kierowca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Okoliczność bezsporna.

Pojazd powódki wykorzystywany był do prowadzenia działalności gospodarczej przez jej syna oraz do wykonywania codziennych czynności. W związku z koniecznością jego naprawy, powódka wynajęła pojazd zastępczy tej samej marki w firmie (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K.. Auto zostało zaproponowane i podstawione przez stronę pozwaną. Wynajęcie pojazdu obejmowało okres od 6 do 15 marca 2017 r., za usługę wystawiona została faktura na łączną kwotę 1 776,60 zł z terminem płatności do dnia 16 kwietnia 2017 r. W chwili najmu powódka nie wiedziała, że będzie musiała zapłacić za pojazd zastępczy.

W oświadczeniu z dnia 6 marca 2017 r. powódka upoważniła firmę (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K. do uzyskania w jej imieniu bezpośredniej wypłaty odszkodowania wynikającej ze szkody komunikacyjnej z 3 marca 2017 r. do kwoty odpowiadającej kosztom wynajmu pojazdu zastępczego udokumentowaną umową najmu i fakturą VAT. W upoważnieniu zastrzeżono, że w razie odmowy zapłaty przez ubezpieczyciela na rzecz wynajmującego należności z tytułu wystawionej faktury, wszelkie zastrzeżenia i reklamacje powódka będzie składała bezpośrednio do ubezpieczyciela.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) - k. 9
- upoważnienie do odbioru odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego (...) k. 8
- zeznania świadka A. B. - k. 55
- zeznania świadka D. B. - k. 55 verte
- zeznania powódki - k. 56

Pismem z dnia 28 marca 2017 r. strona pozwana poinformowała firmę (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w K. o zakończeniu postępowania likwidacyjnego bez wypłaty odszkodowania w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki C. nr rej. (...). Pozwana wskazała, że trwa postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie odpowiedzialności cywilnej za przedmiot zdarzenia, zaś wskazywany sprawca nie potwierdza okoliczności zdarzenia ani swojej winy.

Dowód:

- pismo pozwanej z 28.03.2017 r. - k. 10.

W dniu 17 maja 2017 r. firma (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w K. wezwała powódkę do zapłaty faktury za najem pojazdu zastępczego w kwocie 1 776,60 zł z uwagi na brak wypłaty odszkodowania przez pozwaną. Wobec braku spłaty w/w należności wszczęto procedurę windykacyjną i ostatecznie w dniu 23 października 2017 r. przeciwko powódce został wydany nakaz zapłaty przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Kłodzku w sprawie (...), na mocy którego nakazano powódce zapłacić na rzecz wynajmującego kwotę 1 776,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

liczonymi od dnia 17 kwietnia 2017r. oraz kosztami procesu w wysokości 624,50 zł. Powódka w dniu 24 listopada 2017r. zapłaciła należność objętą nakazem zapłaty.

Dowód:

- pismo firmy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K. z 17.05.2017 r. - k. 12;
- pismo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z 16.06.2017 r. - k. 18 – 19;
- nakaz zapłaty k. 51;
- potwierdzenie dokonania wpłaty k. 70.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 r. Komisariat Policji w P. umorzył dochodzenie w sprawie nieumyślnego naruszenia przez kierującego pojazdem marki C. (...) nr rej. (...) zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wskutek którego doszło do zderzenia z pojazdem powódki. Jednocześnie wskazano, że materiały w zakresie spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw należałoby wyłączyć do odrębnego postępowania w sprawie o wykroczenie, które będzie dalej prowadzone przez Komisariat Policji w P..

Pismem z dnia 28 czerwca 2017 r. Komisariat Policji w P. zawiadomił powódkę, że w wyniku przeprowadzonych czynności ustalono sprawcę zdarzenia, którym był właściciel pojazdu marki C. nr rej. (...), zaś wniosek o jego ukaranie na podstawie art. 86§1 KW skierowano do Sądu Rejonowego w Kłodzku.

Dowód:

- pismo KP w P. z 28.06.2017 r. - k. 7
- postanowienie KP w P. z 6 czerwca 2017 r. o umorzeniu postępowania - k. 15 - 17

W dniu 27 czerwca 2017 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 776,60 zł w terminie 14 dni od daty doręczenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. W odpowiedzi, pozwana wskazała, że nie znajduje podstaw do wypłaty odszkodowania, bowiem wskazanemu sprawcy nie została udowodniona wina.

Dowód:

- pismo powódki z 27.06.2017 r. z potwierdzeniem nadania i odbioru - k. 20 - 23
- pismo pozwanej z 19.07.2017 r. - k. 27

Prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 14 lipca 2017 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał kierującego pojazdem marki C. nr rej. (...) za winnego spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym dla A. B. i D. B. i doprowadzenia do zderzenia z pojazdem powódki. Sprawcy wymierzono karę grzywny.

Dowód:

- znajdujący się w aktach sprawy tut. Sądu (...) wyrok nakazowy z 14.07.2017 r - k. 46
- zeznania świadka M. N. - k. 54 verte

W wyniku zdarzenia z 3 marca 2017 r. A. B. jako kierujący pojazdem powódki i D. B. jako pasażer, doznali obrażeń ciała i zgłosili szkodę stronie pozwanej jako ubezpieczycielowi sprawcy. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność i zawarła z poszkodowanymi ugody, na mocy których zobowiązała się zapłacić im stosowne zadośćuczynienia.

Dowód:

- ugoda zawarta pomiędzy pozwaną a A. B. z 16.10.2017 r. - k. 49

- znajdująca się w aktach (...) tut. Sądu ugoda sądowa z dnia 18.10.2017 r. - k. 58

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowi przepis art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. z 2016 r. poz. 2060 t. j.), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Zgodnie zaś z art. 822 § 1 k.c. powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 j.t.). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególne i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 k.c.). W świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Należy wskazać, że istotą odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak

przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. W orzecznictwie przyjmuje się, że oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winno dokonywać się na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, zaś ustalenie jej wysokości wymaga wykazania, czy koszty poniesione przez poszkodowanego w związku z najmem pojazdu zastępczego były kosztami koniecznymi, mieszczącymi się w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że strona pozwana w sposób nieuzasadniony kwestionowała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 3 marca 2017 r. powołując się na brak winy wskazanego sprawcy. Bezsprzecznie Sąd Rejonowy w Kłodzku prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 14 lipca 2017 r. wydanym w sprawie (...) uznał kierującego pojazdem marki C. nr rej. (...) za winnego spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym dla A. B. i D. B. i doprowadzenia do zderzenia z pojazdem powódki. Wprawdzie w świetle art. 11 k.p.c. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie był związany powyższym rozstrzygnięciem, należy mieć jednak na względzie, że sprawca na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 r. oświadczył, że uznał swoją odpowiedzialność za to zdarzenie i dlatego nie zaskarżył orzeczenia, uznając tym samym swoją winę (nawet nieumyślną) za spowodowanie przedmiotowej kolizji. Podkreślić należy, że to nieprawidłowe zachowanie M. N. – brak należytej ostrożności i zjechać na przeciwny pas ruchu – było bezpośrednią przyczyną zderzenia pojazdów. Wbrew zarzutom pozwanej okoliczność, że sprawca zdarzenia nie pamięta chwili zderzenia, czy też okoliczności poprzedzających ten moment, nie może skutkować brakiem jego odpowiedzialności za skutki wypadku. Niewątpliwie bowiem sprawca doznał obrażeń ciała i szoku związanego z tym zdarzeniem i taka chwilowa niepamięć jest dosyć często podawana przez osoby uczestniczące w wypadkach drogowych. Okoliczności i przebieg tego zdarzenia były jednak bezsporne i niewątpliwie wskazywały, że to pojazd powódki jechał prawidłowo, a do zderzenia doszło wskutek nieprawidłowej jazdy M. N..

Stąd bezprzedmiotowe był wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków, w sytuacji gdy przebieg wypadku był bezsporny. Ponadto brak było podstaw do poszukiwania przyczyn wypadku w stanie zdrowia sprawcy szkody, gdyż przyznał on, że nie miał wcześniej żadnych problemów zdrowotnych, nigdzie się nie leczył, nie miał problemów neurologicznych, problemów z błędnikiem. Z tego względu Sąd na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017 r. oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej i rekonstrukcji wypadków, bowiem przeprowadzone postępowanie dowodowe nie nasuwało wątpliwości co do winy (nawet nieumyślnej) kierującego pojazdem marki C. nr rej. (...), a zgłoszone wniosku w ocenie Sądu zmierzały wyłącznie do przedłużenia postępowania w sprawie (art. 227 k.p.c. i art. 217§2 k.p.c.).

Nie bez znaczenia dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanej za przedmiotowe zdarzenie miała okoliczność, że pozwana w odniesieniu do roszczeń obejmujących szkody na osobie zgłoszone przez męża i syna powódki uznała swoją odpowiedzialność i zawarła ugody z poszkodowanymi A. B. i D. B.. Niezrozumiała była zatem dla Sądu postawa strony pozwanej, skoro w sprawie o zadośćuczynienie uznała winę sprawcy i wypłaciła poszkodowanym zadośćuczynienia, zaś w sprawie o odszkodowanie za najem pojazdu, kwestionowała swoją odpowiedzialność co do zasady, zwłaszcza, że w ramach likwidacji szkody sama zaproponowała powódce najem pojazdu zastępczego. Pozwana swoim zachowaniem niewątpliwie wprowadziła powódkę w błąd, gdyż proponując jej pojazd zastępczy na warunkach ustalonych pomiędzy ubezpieczycielem a wynajmującym, utwierdziła ją w przekonaniu, że przyjmuje odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia. Podkreślić należy, że zgodnie z umową najmu pojazdu zastępczego rozliczenie kosztów najmu z wynajmującym miało nastąpić bezpośrednio z ubezpieczycielem. Powódka nie miała żadnego wpływu na teś umowę najmu, zaakceptowała ją, gdyż ubezpieczyciel swoim działaniem utwierdził ją w przekonaniu, że koszty z tym związane zostaną w całości pokryte z polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody.

W świetle powyższych ustaleń Sąd nie miał wątpliwości, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z 3 marca 2017 r. i z tego powodu powinna zostać obciążona uzasadnionymi kosztami poniesionymi przez powódkę w wyniku doznanej przez nią szkody.

W ocenie Sądu takimi wydatkami – pozostającymi w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją – były koszty najmu pojazdu zastępczego w okresie, w którym powódka nie mogła korzystać z własnego pojazdu. Zachowanie powódki zmierzało do ograniczenia skutków szkody, zwłaszcza, że samochód był wykorzystywany w prowadzeniu działalności gospodarczej. Co więcej, skoro przed wypadkiem poszkodowana korzystała ze swojego samochodu, to brak było podstaw do uznania, by w czasie jego naprawy nie mogła skorzystać z samochodu na koszt ubezpieczyciela sprawcy, zwłaszcza, że sam ubezpieczyciel zaproponował jej takie rozwiązanie.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zapłaty przez pozwaną kwoty 1 776,60 zł tytułem poniesionych kosztów najmu pojazdu, w piśmie rozszerzającym powództwo pozwana wniosła dodatkowo o zasądzenie na jej rzecz kwoty 624,50 zł tytułem kosztów procesu poniesionych w postępowaniu upominawczym w sprawie (...), w którym na skutek wniesionego powództwa przez firmę (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K. nakazano jej uiścić powyższe należności. Sąd nie miał wątpliwości co do zasadności powództwa, także w rozszerzonej części. W ocenie Sądu bezzasadna odmowa strony pozwanej wypłaty odszkodowania bezpośrednio do rąk wynajmującego spowodowała skierowanie działań windykacyjnych oraz postępowania sądowego bezpośrednio do powódki i w ostateczności powstanie kosztów procesu. Powódka wykazała, że koszty te w całości pokryła. W ocenie Sądu to z winy nieusprawiedliwionego okolicznościami sprawy działania strony pozwanej powstały dodatkowe koszty – koszty postępowania upominawczego – które w ostatecznym rozrachunku powinna w całości pokryć pozwana.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, orzeczono zgodnie z żądaniem powódki.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z fakturą wystawioną przez wynajmującego, termin płatności za wykonaną usługę upłynął 16 kwietnia 2017 r., wobec czego powódka pozostawała w zwłoce od dnia następnego, co zresztą orzeczono w wydanym przeciwko niej nakazie zapłaty. Skoro Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne co do należności głównej, uzasadnione było także zasądzenie obciążających ją na rzecz wynajmującego odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 1776,60 zł od dnia 17 kwietnia 2017r.

W związku z ograniczeniem przez powódkę roszczenia w zakresie odsetek i żądania ich od dnia 17 kwietnia 2017 r. (zgodnie z wydanym nakazem zapłaty), Sąd w myśl przepisu art. 355 §1 k.p.c. umorzył postępowanie w tej części.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. zasądzając je w całości od strony pozwanej jako przegrywającej niniejszą sprawę. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 1 006 zł, a składają się na nie: 89 zł opłata sądowa od pozwu, 900 zł koszty zastępstwa procesowego i 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa.